

IN VEČNA LUČ NAJ JIM SVETI

Tabor

Z nadaljevanjem izkopa
se število skeletov,
ki ležijo drug na drugem
še povečuje.

(Foto: Tomaž Zupanc)

TABOR
1-3 • 2011

VSEBINA

V novo leto – p. Miran Špelič	1
Živel sem resnico – Janez Černež	1
Biografija – Martin Radoš	8
Pohorski bataljon – Igor Kršinar	22
Poklon žrtvam – (STA)	24
Eno je sveto – A. Rebula	27
Velika izguba za Poljsko – A. Oberstar	28
Berite zamolčano zgodovino – Ive A. Stanič	30
Pučnikov testament – Metod Berlec	34
Posmeh pravni državi – Aleš Rupnik	37
Doklej bo še vladala partija – Stane Snoj, Argentina.....	38
Mož dobrih del – Franci Petrič	39
Vera »po naše« – Anton Gričnik.....	42
Na prepihu – dr. Stane Granda	43
Kdo je začel – Korošec	44
Dr. Branko Rozman – Zveza DSPB Tabor	46
Vinko Rak – Zveza DSPB Tabor.....	47
Spominska sv. maša za pok. V. Meršolom.....	47
Darovali so	48

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Januar–Marec 2011 • Ljubljana

V NOVO LETO 1011

*Kaj v bistvu išče naše srce?
Išče Resnico, ki je ljubezen!*

*Išče jo otrok s svojim vprašanji, ki nas razorožijo.
Išče jo mladostnik, da najde smisel življenja.
Išče jo človek v svoji zrelosti.
Išče jo starostnik, da bi dopolnil svoje življenje.*

*Luč te Resnice se razkriva tistemu, ki jo sprejema z vero, ker Resnica
je skrivnost ljubezni.*

*Samo tisti, ki se odpirajo ljubezni, so obdani z božično lučjo, ki se
pusti videti preprostim očem vere.*

(prevedel br. Miran Špelič)

ŽIVEL SEM RESNICO

Junija 1990 je bil lep sončen dan, ko sem se dogovoril z Ivanom Kamenškom, čevljarjem iz Bukovžlaka, ki je bil komandir teharske straže, kakor je sam dejal. Ta straža je bila tista, ki je vodila zapornike na streljanje v samem taborišču, ali zunaj njega, na podlagi ukaza poveljstva taborišča.

S Kamenškom sva se napotila peš po rdeči blatni cesti proti drugi

pregradi, za katero je zajezena odpadna tekočina sadra titanove proizvodnje.

Oboroženi čuvaj Cinkarne je dal znak za alarm in takoj se nama je pridružil Miloš Rant, inženir iz Cinkarne. Spraševal naju je, kaj tam počneva. Razložil sem mu, da bo na Teharje prišel predsednik vlade Lojze Peterle, ker bo julija tu uradna slovesnost. Radi bi mu pokazali, kje so največja grobišča. Po tej razlagi nama je Rant dovolil navzočnost z razložitvijo, da je velik grob južno od čuvajnice ob prvi pregradi, tam, kjer je zemlja že nasuta in s travo poraščena. Tja kjer zdaj vozijo trde odpadke in zato tam nastaja umeten hrib.

Kamenšek pa mu je ugovarjal, češ da je takih grobov tam več.

Ko sva se nekoliko odmaknila mi je začel Kamenšek pripovedovati:

»Bil sem komandir teharske straže, ki je vodila ljudi na streljanje in stražila mesto streljanja. Za streljanje so bili določeni taboriščni vojaki od komande taborišča, ali pa jih je pripeljal Knoj od drugod, na ukaz Ozne.

Močvirna dolina pod cerkvijo Sv. Ane in pobočja okrog, ki so bila porasla z gozdom (farovski hrastov gozd, last celjske opatije), so polni posamičnih in skupinskih grobov. Jame so kopali drugi taboriščniki, ali pa celo žrtve same.

Pod desnim (zahodnim delom) pregrade, vzhodno od kmetije Kopitar na Vrheh, smo streljali in zakopavali domobranske oficirje. Bilo jih je veliko.

V betonsko strelišče, dolgo okoli 130 metrov, široko okoli 15 metrov in globoko dobre 3 metre, smo odlagali tiste, ki so umrli zaradi bolezni, lakote ali onemogle, in tiste, ki so jih pobili taboriščni stražarji. Streljali pa smo jih tudi v samem betonskem koritu strelišča, saj prostora ni manjkalo.

Kamenšek je postajal živčen. Neznani delavci cinkarne so naju nezaupno opazovali zato me je prosil Kamenšek, da greva stran.

Zapeljala sva se mimo njegovega doma v Bukovžlaku do graščine Bežigrad (sedaj že skoraj razvaline, ki jo je uničila Ozna, ker je v njej imela taborišče za vojne ujetnike).

Podala sva se na rob, kjer se je odprl pogled na rezervne železniške tire in cinkarno.

Tu mi je Kamenšek razkril resnico in poudaril, da si moram dobro zapomniti sledeče:

»Ukazano nam je bilo, da moramo pobite žrtve v grobovih pomešati, tako da v enem grobu ne bodo samo Celjani ali domobranci ali Hrvatje, Srbi, Nemci, ampak vsakih nekaj in tudi žensk.

Čez Voglajno je bilo kar nekaj gramoznih jam. Tukaj pod nama, kjer so železniški tiri, je bila velika stara gramoznica, poraščena z grmovjem in nekaj smrekami. Tukaj je bil pobit del celjske gospodarske elite. Tam kjer sedaj stojijo: cinkarna, pražarna, carinarnica in STC, tam je bilo veliko strelskih jarkov, pa »pancer« graben, vse od mariborske ceste do štorske stolarne. Ti jarki so bili polni pobitih žrtev in zelo natanko pokriti z zemljo. Ni bilo časa. Bilo je za streljanje preveč ljudi, preveč trupel. Prav tako na oni strani bežigrajske graščine, proti Trnoveljskim gajem.

Po skoraj štiriurnem pogovoru sem Ivana Kamenška zelo utrujenega pripeljal domov. Ko sem se mu zahvalil, mi je stisnil roko rekoč: »Pa vse dobro zapišite!«

Julija 1990, ko je bila pri teharskem križu maša in državna kome-moracija, je Ivan Kamenšek sedel v drugi vrsti na klopi pred križem. Opazoval sem ga, bil je zelo poten in bled. Nenadoma se je zgrudil pod klop. Dva moška sta priskočila ga dvignila in ga odvedla.

Čez dve leti je umrl za rakom. Bil je eden redkih, ki mu je izpovedana resnica lajšala predsmrtno ure.

Zanimivo je, kako je direktor cinkarne, Marjan Prelec, dočakal prvega predsednika vlade. Njega samega ni bilo na spregled, dal pa je omejiti njegov dostop do križa z na novo posajenimi cipresami in na novo postavljeno, visoko taboriščno mrežo, da ljudje ne bi imeli dostopa do grobišč. Te ciprese in taboriščna mreža stojijo še danes, ker sedaj varujejo »vadbišče za golf«.

Bilo je leta 1947 ali 1948, ko sem bil določen, da spravim les iz gozda pod Sv. Ano.

Za pomočnika mi je bil določen Stanko Sodin, ki je bil obsojen na težko delo, ker je bil lastnik opekarne Ljubečna in so mu lažje zaplenili premoženje. Gozd je bil na območju taborišča, saj je zajemal tudi farovski gozd. S Sodinom sva vlačila hlode po gozdu v dolino. V gozdu je bilo veliko udrtin in jam. Zemlja je bila mokra, po dolini pa je bilo močvirje. Hlodi so se vdiral in »orali« zemljo.

»Vlaki«, ki sva jih delala s hlodi, so bili za nama polni kosti, rok, nog in tudi lobanje so se kazale iz zemlje. Z grozo sva ugotovila, da vlačiva hlode po nešteti grobovih.

Doma sem konje razkoval, češ da šepajo in sem se na ta način rešil tega dela.

Sedaj ta predel pokriva jezero cinkarniške brozge.

Pred 60 leti

so partizani ubili Ivanko Janežič iz Spodnje Slivnice pri Grosuplju. Sama si je morala kopati jamo. Na kolenih jih je prosila - povsem nedolžna -, naj ji prizanesejo. Na pol živo so jo vrgli v plitvo jamo in jo površno zasuli.

Johan Fric z Ljubljanske gore, upokojeni miličnik, pripoveduje: »Družabne, sindikalne zabave milčnikov ob 13. maju, dnevu miličnikov, so bile večkrat v graščini Mlinarjev Janez na Teharjah. Vedno se je veliko jedlo in še več pilo. Med eno teh zabav sem šel v pozni uri ven v park, da bi se malo sprehodil in ohladil. Pri glasbenem paviljonu sem naletel na kolega Darka Sevnika, ki je sedel na stopnicah in glasno jokal. Nisem ga mogel potolažiti, zato sem šel po našega šefa in ga prosil, da greva

Tukaj sem preživela najtežje dni svojega življenja.

skupaj do njega. Darko je bil neutolažljiv. Nenadoma pa je izbruhnil:

»Vidva sploh ne vesta, kaj sem na tem kraju doživljal. Tega se sploh ne da pozabiti, spremljalo me bo do groba. Bil sem stražar v Teharjah, kurir in delavec za vse, kar so potrebovali. Iz taborišča sem moral v to graščino voziti tudi žene in dekleta. Določili so jih moji nadrejeni, ki zdaj tukaj popivajo. Z njimi so se nesramno zabavali, jih posiljevali in se nad njimi izživljali. Sam sem moral ostati zunaj. Ko so se naveličali, so me poklicali in mi veleli, da lahko uporabim rabljeno žensko, ali pa jo ustrelim tam za grmovjem. To sem moral opraviti sam tako je bilo nešteto krat.

Tam na robu - je pokazal v temo- so bile jame, kjer sem opravljal svoje »delo«. Povesil je glavo, kot osramočen, in spet začel ihteti.

V stranski sobi te graščine, se še danes vidi napis, vrezan z nohti v lepa lesena intarzirana vrata:

»Tukaj sem preživljala najtežje dni mojega življenja.«

Ob koncu vojne sem se vrnil iz Nemčije v Celje, kjer so me partizani zasliševali, nato pa so rekli, da me morajo prej preizkusiti. Peljali so me na Strenčanove travnike, kjer je bilo veliko strelskih jarkov sveže zasutih, veliko je bilo pa še odprtih. Naslednji dan so nas odpeljali v taborišče Teharje. Najprej so nam dali piti konjak. Dobil sem brzostrelko. Začeli smo streljati po ljudeh, ki so bili zvezani z žico in že pripravljeni v betonskem strelišču. Skoraj vse sem ustrelil do smrti. Vsak dan pred streljanjem smo dobili konjak. Tako sem čez nekaj dni že dobil veselje do tega opravila in sem že komaj čakal, kdaj gremo spet v akcijo. Ko se je žrtvi na vratu še komaj držala glava, sem jo z užitkom brnil.

Za tako dobro delo so me pohvalili in me sprejeli v partijo. Postavili so me za vzor, kako mora komunist delati, če mu partija kaj ukaže.

V resnici smo bili vsi, od komandirja do namestnika vsak dan pijani.

In vsak dan smo opravljali ta posel z veseljem. Z veseljem smo tudi gledali, kako so mali otroci in dojenčki umirali na soncu. Videli pa smo tudi, kako se je Ivan Maček učil streljati po ljudeh.

Spomenka Hribar je zapisala, da imamo 4.000 kroničnih pijancev, nekdanjih likvidatorjev. Koliko jih je že naredilo samomor, pa ni

podatka, ker so zamoľčali. Samomorilnost je v veliki meri posledica krvoločnosti in krutosti, ki prehaja v sadizem in ta v strast morije. Tudi to nagnenje so vnesli komunisti med Slovence, ki tega niso poznali.

Rudi Vengust, ki se je vrnil iz nemške vojske, pravi: »Najprej so me zaprli v Mariboru, novembra 1945 pa so me prignali v Teharje. Barake, kjer smo bili zaprti, so imele razbita okna, da so lahko stražarji kar z mitraljezi streljali, skozi odprtine, če se je v baraki kaj premaknilo. Bila je mrzla zima. V gašperčku smo kurili, če smo dobili kako poleno izpod snega. S krampi so razsekavali stare šture, ki so štrleli iz snega. Nekajkrat se je zgodilo, da se je kramp, ki sem ga poglal v »štore« zaril v nekaj mehkega. Ko sem odstranil sneg, sem videl, da je človeško telo, obdano z vato in povito s povoji, ki so bili prepojeni s krvjo. Bilo je videti kakor mumija. Ko sem odkrival zemljo še naprej, sem z grozo opazil, da so bili obrazi zelo iznakaŹeni, imeli so razrezana lica in  elo. Vse je izgledalo, da so jih pred usmr itvijo povili, potem pa odgnali v gozd, kjer so jih pokončali.

Nekateri so vedeli, da so bile Źrtve domobranski oficirji.

V času, ko so delali drugo pre-

grado, so v njen vzhodni del z buldožerji porinili dve veliki grobišči. Rudi Vengust, zapornik iz leta 1946, ki je preverjal njihovo ugreznino, zemljo nižanega hriba, je ugotovil da so zasledili kleti nekdanje mučilnice. Domačini so govorili o bunkerju, kjer so se otroci igrali s kostmi in lobanjami, ki so štrlele skozi majhna okna »bunkerja«.

Ta je zdaj še vedno zasut na severni strani pregrade.

V zahodnem delu pregrade je zasuto tudi grobišče v dolgem, globokem in širokem betonskem koritu, ki je bilo v drugi polovici avgusta 1945 do konca napolnjeno s trupli. Grobišče do iznakaženosti mučenih domobranskih oficirjev je pod jugozahodnim delom pregrade, vzhodno od kmetije Kopitarja z Vrhov

(Kamenšek)

Naj omenim, da so bili v komandi poleg TURNHERJA, VENIŠNIKA, ŠKULJA še SOTOŠEK, ZALAR in GOLC. komanda krvavega Teharja. (Pričevanja nekdanjih zapornikov in sosedov taboriščnega vhoda).

MARTI N RADOŠ

Priobčujemo življenjsko zgodbo Martina Radoša, Belokranca, ponošnega domobranca, ki je ljubil Slovenijo in svojo Belo Krajino bolj kakor samega sebe.

Kar bom zapisal, še zdaleč ne bo moglo prikazati tega, kar se je v resnici dogajalo. Sami presodite, če bom govoril resnico.

Ko so aprila 1941 okupatorske sile zasedle Slovenijo, so se ljudje bali tujih sovražnih vojakov, vendar so kmalu sprevideli, da italijanski vojaki so ljudje kot mi, več ali manj prijazni in da nas spoštujejo, če jih bomo spoštovali tudi mi.

Prav v tem pa je bil vzrok, da so komunistični agenti kmalu začeli s propagando proti Italijanom. To propagando sta vestno prinašala dva vajenca, eden se je učil za čevljarja v Metliki, drugi pa za krojača na Suhorju. Bila sta v stalnih stikih s partizani, prihajala domov vsak teden

in prinašala »Slovenskega poročevalca«, s katerim so nam partizani pamet solili: »Pokažimo Italijanom, da jih sovražimo, posebno še, ker imajo papeža. Sovražimo tudi naše duhovne, ker niso z nami in vohunijo za okupatorja, prav tako pa tudi kulake, doktorje, inženirje, profesorje in nekatere študente, ki sodelujejo z okupatorjem in ovajajo naše ljudi«. OF bo pometla z vsemi temi, potem šele bo resnična svoboda«.

Na vse te laži, opravljanja in groženj, so prve dni aprila 1942 odveli agr. inženirja Antona Starca, ker je bil, »so pravili« italijanski vohun.

Bil je zaposlen na Banovinskem posestvu v Vinomerju. Oropali so vso hišo, odgnali živino in naložili vozove, z imetjem in hrano. Starčevo ženo in tri majhne otroke so pustili prestrašene in oropane vsega.

Partizani so zagnali satansko propagando proti Starcu. Ljudi so strašili po okolici, »se bo tako zgodilo z vsakim izdajalcem«. Kmalu za tem so

odgnali posestnika iz Rosalnic v Brezovo reber, kjer je bil partizanski štab in mučilnica za vse verne in poštene okoličane.

Italijani niso bil zmožni postaviti reda in zavarovati ubogih vaščanov. Komunisti pa so sledili Stalinovemu zgledu.

»Kaj Slovenija in slovenski narod, Treba je rešiti Sovjete! Pomagati z vsem velikemu vodji Stalinu. Ko se bo on rešil Hitlerja, bo osvobodil ves svet. On bo prinesel blagostanje, kot je v Rusiji, kjer so ljudje prosti vseh dajatev. Kar pošten kmet pridela, je zanj in za družino! Vojska pa varuje meje in civilna oblast širi komunizem čez meje ki je edina doktrina za delavnega človeka«

Belokranjci, te »nove doktrine« niso razumeli, oziroma preveč dobro so dojeli, kam pes taco moli.

»V Rusiji so ljudje prosti vseh dajatev. Kar pošten kmet pridela je zanj in za družino«. Laž! Stokrat laž!

Zakaj pa potem pri nas kradejo v imenu ljudstva, vse kar jim pride pod roke. Kako bo šele, če te barabe zavladajo!

Da pošten kmet pridela, ni za družino, za te pijavke, ki niso nikoli nasičene. Nam kradejo »v imenu ljudstva za ljudstvo, in ljudstvo je Partija«.

Nasilje se je stopnjevalo z izzivanjem Italijanov ki so podvzeli stroge ukrepe proti ljudem. Bila je policijska ura, zvečer zatemnitev, obiski iz kraja v kraj so bili omejeni, vožnja s kolesi je bila prepovedana, potem pa kolesa zaplenjena.

To je bilo obupno stanje. Med ljudmi je raslo nezaupanje, vsak si je pomagal po svoje. Niti si nismo upali govoriti z sosedi o situaciji.

Zelo mučne noči je prestajala moja družina. Starši so me skrivali se izgovarjali, da ne vedo kje sem. Partizani so jih strašili s požigom hiše, in s popolno rekvizicijo (krajo vsega). Tako je šlo skozi vse pole-tje. Hvala Bogu, da me je sosed, ki je bil terenc obvestil, da me bodo pri belem dnevu pobili na polju, ako ne izginem iz vasi. Moral sem se umakniti, toda kam?

Seveda pa Italijani niso ločili Slovencev po ideologiji. Zanje so bili vsi

Slovinci »schiavi«, Imeli pa so moč in priložnost, da nas zdesetkajo, kar komuniste ni brigalo, izzivanje se je stopnjevalo.

Italijani so začeli z racijami po vaseh in občinah. Obkolili so kraj in pregledovali po hišah in poslopjih. Kar je bilo sumljivih moških, so jih odvedli sredi vasi in jih potem poslali v internacijo..

Preko vohunske mreže z nekaterimi Italijani, ki so bili prijatelji

Vračanja

partizanov, pa so komunisti dobivali točna navodila okupatorskih akcij, zato so »zanesljivi« lahko odšli iz vasi tisti dan in se rešili internacije.

Pošteni mlajši moški in fantje pa so se poskrili, če je bil čas, v podzemne kleti, v seno ali rob gozda. Jaz sem se skrival približno tri mesece. Spal sem največ v vinogradu, za nizko škarpo, čez pa je bilo razpleteno močno robidovje. Imel sem dve odeji, podobno spalni vreči, se splazil notri in spal. Ko se je začelo daniti, sem se z veliko previdnostjo splazil ven in tako nadaljeval nekaj sto metrov, da ja ne bi kdo opazil, kaj delam tako zgodaj v vinogradu. Tako sem preživel skoraj šest mesecev. To je bilo obupno stanje. Nisi vedel kam bi se skril, ne podnevi ne ponoči. Cela vas se je skrivala. Pri nas je bil vsak teden hujši pritisk na starše. Prestajali so zelo mučne dneve, posebno, ko se je stemnilo. trkanje na vrata, grožnje, partizani so kradli so kot srake. Razkropili so se po hiši in si polnili nahrbtnike. Nikoli ni bilo dovolj za »narodno osvobodilno vojsko«

Zvedeli smo, da se organizira v vasi nekakšna legija, vaške straže. To naj bi bila edina rešitev za naše življenje. To je bilo 9. septembra 1942.

Tako smo dočakali rešitev, posebno taki skrivači, kot sem bil jaz. Sporočili so nam, da naj se javimo v Metliki in da Italijani nas ne bodo zaprli. To je bil prvi korak v Metliki za upor proti nasilju – ne okupatorjevem, temveč proti domačim tatovom in zločincem.

Nabralo se nas je nekaj čez 30 fantov. Čez nekaj dni so nas poslali v Novo mesto – Stopiče. Tam smo dobili orožje in strelivo. Opravljali smo vojaške vaje in zasledovali partizanska skrivališča pod Gorjanci.

Naše vrste so se množile in kmalu smo dosegli odločnost in moč nad partizani.

Proti zimi 1942 smo bili določeni da ustanovimo posadko v Metliki.

Tu so sedeli tudi komunisti, zato so začeli javno prijateljske vezi z Italijani, na kar so nekateri pristali. Italijani so jim začeli celo pošiljati opremo in orožje.

Naš bataljon so nato razdelili po edinicah, vaseh- kar je zmanjšalo našo udarnost, vendar iz Metlike smo večkrat delali uspešne akcije in čistili teren.

Sledila je italijanska kapitulacija v septembru 1943. Naši kurirji, ki so šli v Ljubljano po potrebna navodila se niso vrnili. Po kratkem

Škofovi zavodi - ko bi to zidovje govorilo ...

posvetovanju je naš metliški poveljnik, Štefanič Franc, izdal povelje, za odhod po železnici v Črnomelj. Partizani z Italijanskimi vojaki v Gradcu pa so razorožili našo predhodnico in čakali, da pride glavšina skozi postajo.

Ko pridemo do bunkerja na progi, je nek partizan skoči proti meni in zahteval mitraljez, »sicer bom streljal.« Hitro sem uprl orožje proti njemu in zavpil: »Izgini, če nočeš da te razpolovim!«

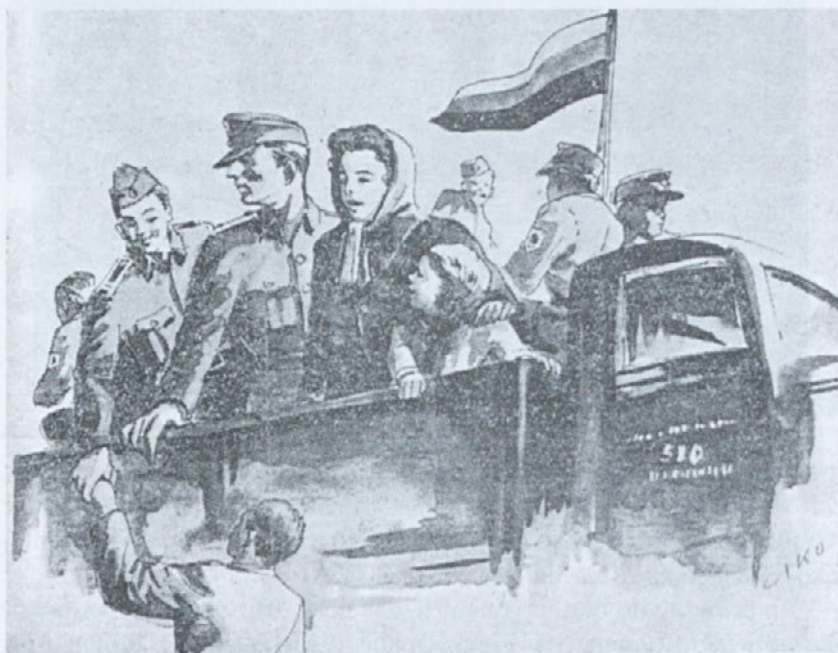
Hitro se je umaknil, mi pa smo odšli naprej proti Črnomlju.

Medtem pa so partizani na stotine ljudi zaprli; med njimi je bil tudi moj stric Jože Molek, ki je bil visok uradnik na železnici v Črnomlju. Vse te ljudi so vodili v grape in naravne jame, kjer so strahotno končali.

Tudi kmete, posebno Lončariča, so zverinsko mučili in pobili. Njegovo družino so napadli pri delu na polju, ubili so mamo in eno hčerko. Druga hčerka pa se je izvila s srpom partizanu in pobegnila. Sedaj se nahaja v Argentini. Bilo je mnogo podobnih slučajev, ko so se satansko razdivjali partizani nad prebivalstvom

Ko smo odšli iz Metlike, mi je mama prinesla domačega kruha, tedaj sva se zadnjič videla.

Brat Jože, ki je bil vrnjen in je pred kočevskim breznom pobegnil, ko so jih gnali na strelišče, se je potem kot skrivač klatil po gozdovih okoli Kompolja. Domačini vedo povedati, da so videli brata, ko je

»Na svidenje« v Italiji ...

ranjen moral nositi težak kamen, da ni mogel zbežati. Stražarji so ga vso pot pretepali, da je končno izkervavel blizu Kompolj.

Drugi dan proti večeru smo prišli v hribe nekje okrog Maverlena.

Tam smo prespali in drugi dan nadaljevali pot proti Ilirski Bistrici. Na poti je nas prestregla nemška patrolja, ki pa je bila prijazna z nami. Nas so nastanili v kasarni, ki so jo zapustili Italijani. Tudi Nemci so zasedli del kasarne.

Opravljali smo vožnje s konji in vozom med njihovimi edinicami. Po nekaj dneh sem šel na njihovo komando, če nam dovolijo povratek v Ljubljano. Komandant nam je privolil, vendar nas je prepričeval, da še ostanemo. Ko bo ta kraj očiščen banditov, vam bomo dali dopust, da boste šli v Ljubljano. Nismo imeli kaj, da bi ga še nadlegovali.

Naslednji dan smo krenili naprej po Italiji z vlakom.

Ko pa so angleška letala napadla vlak, smo raztovorili vso opremo in šli naprej ponoči mimo Firenze, Bologne, proti Monte Casinu. Tu sem bil lažje ranjen od bombne eksplozije. Vojaki so me odnesli v hišo, ki je služila za bolniško postajo. Glavo sem imel obvezano, vendar ni bilo hujšega. Po nekaj dneh smo odšli do fronte v Monte Casino.

Vojska se je nastanila pod drevjem v pokritih šotorih. Od tu smo vsako noč vozili hrano in vojaški material do tretje linije, tako da smo bili izven nenehnega ognja angleških topov in lovcev.

Po treh mesecih so Angleži napadli z divjo ofenzivo. V glavnem so bili poljski vojaki, ki so po hudih bojih premagali Nemce. Pripravljali smo se na umik, ki se je začel 6. maja 1944.

Zadnje tri dni je bil pravi pekel. Ponoči je bilo nebo nenehno rdeče razsvetljeno od bliskov in eksplozij. Ta pekel se ne da popisati, kdor ga ni doživel.

Umikali smo se po načrtu in v popolnem redu. Prispeli smo do Ancone, kjer je bila druga frontna linija. Bili smo pod stalnim napadanjem drzne angleške avijacije.

Pri mestu Rimini sem bil dodeljen v edinico telefonistov. Kar naprej smo popravljali linije, dokler ni prišel čas za ponovni umik. Zadnjo noč smo delali do jutra. Izmenjali smo naše linije drugi diviziji, ki nas je prišla zamenjat; naša je morala v zaledje, da so malo opomore, ker smo bili zelo izčrpani.

Iz Nemčije so poslali novo divizijo, samih mladih fantov. Ti še nikoli niso bili v nobeni borbi, zato so jih Angleži, oziroma Poljaki prisilili v umik.

Naša telefonska skupina je pobirala naše zveze in jih predajala novi diviziji. Delali smo celo noč, komaj smo ob prvem svitu končali, a premik je bil silno otežkočen zaradi angleških letal. Poskrili smo se v gosto grmovje in čakali noč za nov umik.

Angleži so pritiskali od Rimini do republike San Marino. Do nas so prihajale zadnje nemške enote. Okoli dveh popoldne je nova divizija šla naprej, a ni bila kos zadržati Angležev. Naša divizija je morala iti v protinapad. To je bil živi pekel. Sestreljeni avijoni so padali, kot zrele hruške, prav tako nemški tovornjaki. Vse naše telefonske enote so imele srečo, da niti en vojak ni bil ranjen. Ko smo poskakali v jarke ob letalskem obstreljevanju, je letako nekaj nad glavo presekal vse trte v vinogradu, vendar sem jaz, hvala Bogu, še ostal cel..

To je bil vražji ples. Čez tri dni smo se zopet sešli z našo komando in šteli naše žrtve in ranjence.

Ob umiku smo šli v Udine in nato v Gorico. Tukaj smo se reorganizirali in pripravljali na drugo – rusko fronto. Nas je skrbela ta fronta, ki so jo Nemci opisovali, kot hudičeva fronta.

Pričeli smo iskati zveze z domobranci, ki so stražili skladišča, največ s hrano in obleko. Drugi dan je posadka peljala hrano v bližino tovarne cementa Anhoven. Šli smo z njimi, a je bilo nevarno oddaljiti se skozi gozd, zato smo se vrnili do skladišča. Ko je bilo vse mirno, smo se poskrili med velikimi paketi. Zjutraj je prišel v skladišče oficir, menda je bil slovenska duša. Razumel je naš položaj in obljubil, da nas bo rešil tega stalnega premikanja in nevarnosti. Prijavil nas je za svoje stražarje, da ga spremljamo na poti v Prestranek, blizu Postojne. Tam je bila domobranska postojanka in naša rešitev. Domobranski oficir je poročal, kje nas je dobil in kaj smo. Major Debeljak je bil vesel, da je dobil nove vojake. Dobili smo nove dokumente in zadeva je bila urejena.

Zadnji mesec vojne smo živeli na Otlici, to je na robu Trnovskega gozda. Hodili smo dnevno v partulje, a nismo imeli večjih spopadov.

Na robu gozda je bila vzpetina zasedena po partizanih. Neko noč smo jih iznenadili in jih napadli. Po kratki borbi so se umaknili in

pustili razno orožje in vojaško opremo, večina angleško. Nas je prese-
netil ta plen in spoznali smo, s kom imamo opravka. V nekaj dneh pa
so Angleži začeli ofenzivo na Nemce, v katero smo bili vključeni tudi
mi. Padel je moj največji prijatelj, Janez Jankovič, doma iz Gribelj. Pri
umiku je ščitil druge, nase je pa pozabil.

Potegnili smo se v Ajdovščino, čez dva dni pa smo se že umikali proti
Gorici in naprej v Palmanovo. Preko tolmača smo se javili Angležem.

Pred nami so se umikali Srbi, ki so imeli borbe pri Gorici, ker so
jim partizani zaprli prehod čez Sočo. Srbi so jih hitro pregnali in za-
sedli most vse dotlej, dokler ni zadnja četa domobrancev šla čez most.

Nekaj dni smo še obdržali orožje, zaradi partizanov, nato smo ga
oddali in se preselili niže v Italijo v Forli, ker je bila velika skupina Srbov.

Tu so nas razdelili po skupinah in pričeli urejati dokumente. Dali
so mi čin narednika in dobil sem zopet pravo ime, ker sem bil do tedaj
Silvo Mavc. Bili smo prosti.

Šli smo iz taborišča, da morda dobimo kako zaposlitev, vendar v
Italiji ni bilo dela.

Šel sem v Tirole in se tam srečal z dr. Adlešičem, bivšim županom
Ljubljane, doma iz Bele krajine. On mi je preskrbel delo na neki kmetiji
v Meranu, ki spada pod Tirole v Italiji. Bilo je trdo delo, hrana in plača
pa skromna. Odločil sem, da grem nazaj v taborišče.

Naši duhovniki so mi preskrbeli delo v zavodu angleških sester. Tu-
kaj je bilo delo lažje in ugodna plača. Kmalu pa so mi zaupali šofersko
delo. Bilo je precej vožnje, posebno ob počitnicah. Bili smo na višini
1200 metrov. Po maši smo se Slovenci zbirali pred cerkvijo, popoldan
pa hodili v hribe nabirat planike. Bil sem pederzen za lepe rože, kar bi
me skoraj stalo življenje.

Te planike so zame nepozabne. Zvabile so me tako blizu, da sem
se plazil po nevarnih skalah. Skoraj bi jih dosegel. Pa so bile še malo
odmaknjene, ali pa sem imel jaz prekratko roko. Toda poti nazaj nisem
znal. Se pravi, nisem vedel kam naj se oprimem. Pogled nazaj se je
vedno ustavil nad prepadom.

Ko so prijatelji videli mojo resno stisko, so si omislili vrv iz pasov
in hlač in mi jo zagnali. Oprjel sem se »rešilne bilke« in se končno
skobacal previdno nazaj. Znova sem prosto zadihal, se zahvalil prija-

teljem in sklenil, da nikoli več me ne bodo »zapeljale« lepe planike. Potem smo postopali pa bližnji okolici z raznimi opravili in čakali na emigracijo. Mudilo se mi ni nikamor, ker mi je bilo prijetno med temi dobrimi ljudmi v letoviškem hotelu. Opravljali smo razna dela čiščenja, pomivanja, pripravljanja vsega potrebnega za hrano, urejanje prostorov in skrbeli za red in snago.

Nisem mislil na emigracijo, pa so nam svetovali, posebno naši duhovniki, gospod Hladnik, da je bolje če se odločimo čez morje. Zaradi partizanskega nasilja sem se končno odločil za pot.

Čez poletje leta 1947 je prišlo vabilo od IRO, da nam uredijo potne liste. Nas Slovencev je bilo v Tirolah v Meranu nekako 15. Morali smo iti v Rim na mednarodni urad Rdečega križa po potrebne dokumente.

Čez nekaj mesecev smo bili obveščeni za odhod v Argentino.

V tem letoviškem hotelu so me pregovarjali, da bi ostal. Nekaj časa sem bil v dvomih, ker so bili tu dobri ljudje in smo se v vsem razumeli. Bil je tudi resna nevarnost zopet nove svetovne vojne.

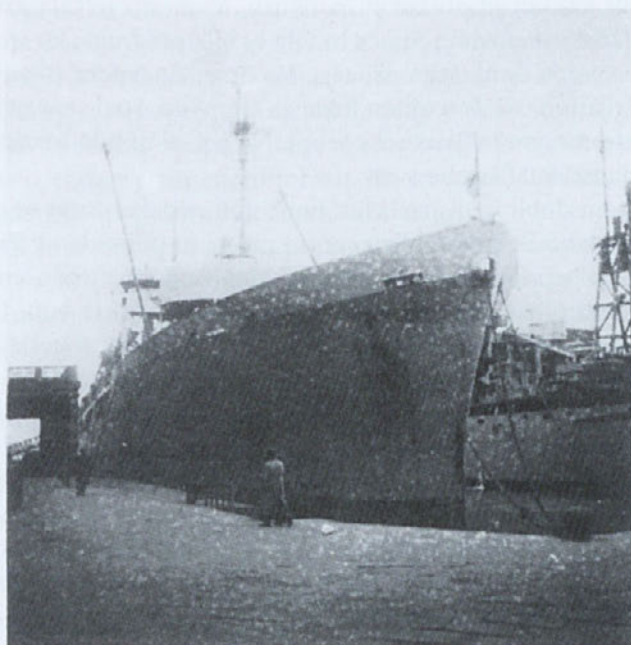
Kajti politična nasprotja med Amerikanci, Angleži in Rusi so se vse bolj stopnjevala.

Odločil sem se za odhod, ki pa je bil težak. Nas je čakala argentinska ladja »Santa Cruz«.

Ko sem prišel v Rim, sem videl Olgo in njeno družino, ki je šla isto pot, v zbiralno taborišče za vkrcanje na ladjo. Nisem jih vprašal kaj več, ker nisem vedel ničesar o tej novi deželi Argentini in kakšno je stanje tam daleč čez morje. Ali nas bodo prijazno sprejeli, Kako je hrana in stanovanje. Kako se bomo privadili španskega jezika in vse mogoče mi je rojilo po glavi.

Ladijska sirena je klicala za odhod.

Za marsikaterega od nas je bilo to potovanje z veliko ladjo pot v neznano. Potovali smo skoraj 20 dni, po mirnem in razburkanem oceanu. S strahom so opazovali velike valove, ki so pljuskali če palubo. In

Ta ladja »General Black« je mnoge odpeljala v novi svet.

tudi molili smo in dajali korajžo drug drugemu. Kamor si se ozrl nisi videl drugega kot samo morje, neskončno morje.

Po dolgih dnevih smo zagledali v dalji obalo in mesto Buenos Aires. Ladja je obstala daleč od obale. Prišli so pregledniki nas in naših dokumentov. Nas so spraševali vse mogoče, toda odgovarjali smo jim le »si« in »no«.

Čez dan ali dva pa smo pluli do obale in obstali pred Emigrant hotelom.

Ko smo si ogledali bližnjo okolico spoznali tuje neznane obraze, ki so nas gledali in ugibali od kod, je popustil v nas na tisti vsakdanji strah, kdo, kam in med kakšne ljudi prihajamo.

Kmalu smo spoznali, da je to čisto navadna dežela, z prijaznimi ljudmi, ki nam bi morda celo radi pomagali, če bi jih znali prositi.

Hrane povsod obilo, zlasti pečenega mesa, belega kruha, ki smo že pozabili kakšen je po barvi in okusu. V mestu je bila samo ena napaka, ni bilo stanovanj. Saj, če bi bila bi bila predraga, ko smo imeli vsak deset pesov domačega denarja. Po deset dnevnem iskanju sva z nekim Istrijanom našla majhen lokal za trgovino. Spal sem nekaj časa z eno odejo, ki sem jo prinesel s seboj. No pa saj ni bilo mrzlo, bilo je poletje v januarju. Narobe svet.

Delo sem dobil v tovarni ključavnic. Ob nedeljah smo se dobivali pred cerkvijo na Belgranu blizu centra mesta in popoldan v Emigrant hotelu. Vsak je imel toliko za povedati, doživetja med tednom.

Našel sem Olgo, rad sem jo videl in prijetno mi je bilo. Družina je hodila čakati v pristanišče, kdaj pride oče, ki je bil na poti. Zapisali smo si naslove, da se ne bi izgubili med seboj.

Po kratkem času so Bevčarji iz Berisa prišli za nami v Buenos Aires. Videvali smo se vsako nedeljo in debatirali. Med tem časom sem zamenjal delo blizu kjer sem stanoval. Izučil sem se dobre mehanike.

Čas počitnic, ki so trajale 10 dni, sem šel na Registro civil in določil dan poroke za 29. 1. 1949. Ogledoval sem se za zemljišči, kje je bilo lepše in poceni. Tudi nevesti Olgi je bil kraj všeč. Kupil sem dve zemljišči, mislili smo na lastno stanovanje.

Najprej smo pomagali graditi maminim staršem, potem pa je prišla vrsta na nas. Voda, ki smo jo črpali iz zemlje je bila dobra in mrzla. Luč

nam je posodil dobri sosed za dve žarnici, dokler ni SEGBA, električna družba priklopila linijo.

Cesta še ni imela asfalta, čez nekaj let je prišlo tudi to.

Ko je nastopila vojaška vlada so me poklicali na poveljstvo

Aeronavtike, da bi vzdrževal signalne luči (balize) na cesti 3. Dali so mi na uporabo vozilo. Bil sem previden in nisem počel reči, ki mi niso pripadale. Gradili so letališče blizu čilske meje. Ko so v glavnem končali, sem moral poročati na poveljstvu v Buenos Airesu. Poročal sem novice iz tega kraja, a vedel nisem zakaj je vse skrivnostno. Tisto noč bi morala Argentina napasti Čile.

Ni prišlo do vojne, ker je papež to preprečil s svojim svetovanjem.

Nekaj podobnega je bilo z Malvinas, a ga niso poslušali. Pred novim letom 1973 so me poklicali iz ministrstva, da gremo na Antartiko reševati našo posadko, ki v silnem mrazu kličejo pomoč. Tam jim je zgorela vsa električna naprava. Hiteti je bilo treba.

Vso noč so pripravljali gradivo za avijon Herkules. Odšli so zgodaj zjutraj. Na letališču v Palomarju smo dobili obleko za južni pol. V Rio Gallegos smo pristali in čakali, da se poleže snežna nevihta na Antartiki. Sporočili so nam, da je vreme boljše zato smo nadaljevali pot mirno, toda v strupenem mrazu. Ko smo prihajali iz avijona sem slikal ledenike v ogromnih ledenih kosih.

Delali smo skoraj vso noč, pri sončni svetlobi. Že proti jutru smo pognali motorje, da so imeli tok za gretje in kuhinjo. Ko smo delali okrog motorja, nam je zmrzovalo v nogah. Že ko smo se okrepčali je prišel telegram, da moramo hitro nazaj, ker se bliža nova snežna nevihta.

Ko smo vzleteli, je poročal po radiu temperaturo – minus 0 stopinj. Po sedmih urah smo spet pristali v Palomarju. Ko sem prišel domov, sem se komaj ogrel. Tak je južni tečaj, baza Aeronavtike Vicekomodoro Matenzo Marambio.

Po nekaj letih sem se upokojil in živel v lepem družinskem okolju, dokler ni prišla starost, z malimi nadlogami in končno z boleznijo. Dali so mi marka-pasus.

Vsem sem hvaležen za molitve in skrbi, posebno moji dobri zvesti ženi Olgi, mojim pridnim otrokom in moji mrtvi mami ter vsem, ki so me poznali. Naj vsem dobri Bog stotero povrne!

POHORSK BATALJON,

Pokopan v tuji deželi

Medtem ko borci in veljaki levih političnih strank vsako leto častijo obletnico nemškega požiga gorenjske hribovske vasice Dražgoše (!), so pozabili na posmrtno ostanke tragično preminulih borcev Pohorskega bataljona, ki so jih Nemci obkolili in jih vseh 69 postrelili pri Treh žeblih, blizu Osankarice. Njihova trupla so odveleli in jih (razen štirih) pokopali blizu Gradca v Avstriji. Vse od takrat so pokopani v Avstriji. Povojni komunistični oblastniki se očitno niti najmanj niso potrudili, da bi narodne junake pokopali v domači slovenski zemlji, za katero so dali življenja.

Resnici na ljubo, ali so vsi novodobni slovenski politiki sploh vedeli, kje so v resnici pokopani fantje pohorskega bataljona?

Zdaj, ko so to predlagali poslanci SDS in SNS, še vedno lahko vlada začne postopek za sklenitev ustreznega meddržavnega sporazuma s sosedno Avstrijo za prekop 65 borcev pohorskega bataljona ter jih nato z najvišjimi državnimi častmi pokoplje v Sloveniji.

Prav nedostojno, grozljivo in dvomljivo je, da je Janez Stanovnik, kot predsednik Zveze borcev ta predlog obsodil z besedami, naj pustijo mrtve ležati tam kjer so dostojno pokopani ter da imajo v Avstriji lep spomenik. Stanovnik, ki se udeležuje vsakoletne proslave v njihov spomin tragedije na Osankarici, bi namreč lahko poskrbel za njihovo vrnitev v domovino. Če pa to ni bilo mogoče storiti v okviru Jugoslavije, bi lahko k temu dejanju opozoril slovensko vlado.

Vprašanje:

Zakaj so borci Pohorskega bataljona za slovensko levico drugorazredna tema?

Pri pohorskih junakih je nedvomno šlo za odpor proti okupatorju, *toda brez revolucije.*

Zgodovinarji niso enotni, ali so ti borci sploh nosili partizanske peterokrake zvezde na kapah, *ali jugoslovanske kokarde?*

Znano je tudi, da se je v dneh pred nemško ofenzivo v bataljonu mudil visoki komunistični komisar, *Mitja Ribičič, potem pa izginil neznano kam. Morda so jih komunisti sami izdali okupatorju, ker med pohorskimi borci ni bilo komunistov!*

Sumljivo je, da so jih tudi po vojni pustili ležati v tuji zemlji in da še zdaj nasprotujejo njihovi vrnitvi.

(Po STA)

POKLON ŽRTVAM

Ljubljanski nadškof, metropolit Anton Stres, in predsednik vlade, Borut Pahor sta se poklonila žrtvam komunističnega nasilja v Barbara rovu v Hudi jami. S svojim obiskom sta presenetila javnost.

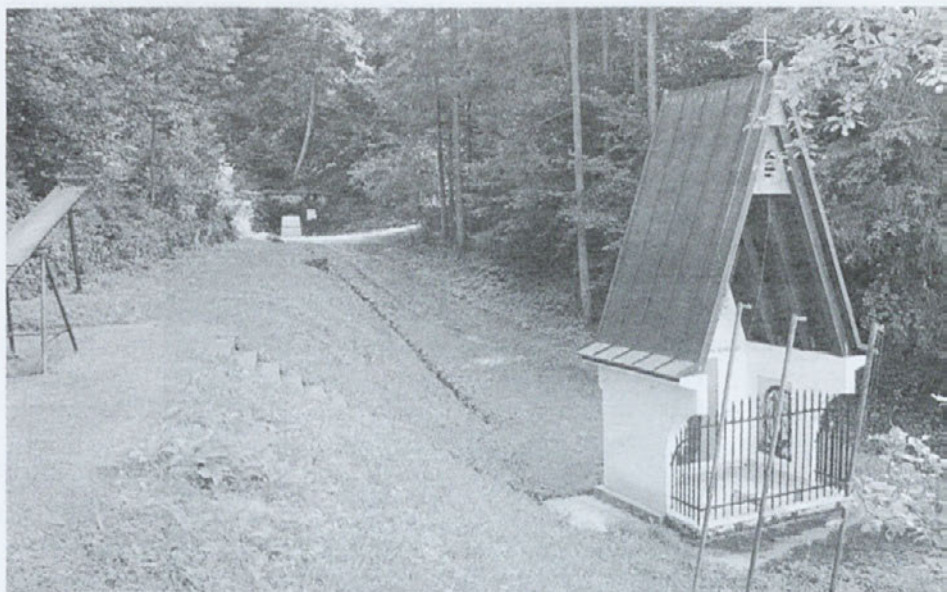
Nadškof je dejal, da do pobitih v rovu čuti globoko spoštovanje, predsednik vlade pa je rekel, da je dolžnost države, da v Hudi jami opravi pietetni pokop trupel.

»Ne samo to, da so izgubili življenje, ampak so bili oropani tudi pravice, da bi se branili; bili so nemočni. Zato sem predsedniku vlade hvaležen, da sva lahko skupaj obiskala ta kraj – da sva lahko opravila to dejanje, ki ostaja na ravni tistega, kar je najbolj temeljno, to je moralne zgroženosti nad tem, kar se je dogajalo, tega sočutja, ki ga dolgujemo vsi tem ljudem, ki so v takih strahotnih okoliščinah izgubljali življenje, je dejal nadškof Stres, in rekel, da verjame, da bo premier naredil vse, da bodo tisti, ki so v Hudi jami končali v strahotnih okoliščinah, dobili vsaj tisto spoštovanje, ki ga zaslužijo in do katerega imajo pravico po smrti«. Kot je dejal, je vedno zgrožen, ko prebira spomine na leta med in po vojni ter na zgodbe številnih rojakov, ki so trpeli zaradi domoljubja in resnice.

»Ko smo priče razkritjem strašnih stvari, bodisi da so se dogajale med vojno, ali da so bile tragedije povezane z bratomorno vojno ali z nasiljem povojnega režima nad političnimi nasprotniki, smo postali bistveno bolj sensibilni.«

»Kadarkoli smo priče novim razkritjem, se mi zdi, da smo vse bolj

GROZLJIVO ODKRITJE

Kapela pred vhodom v rudnik, ki jo je leta 1997 postavilo Društvo za ureditev zamolčanih grobov (foto: I. Ž.)

moralno šokirani, kar kaže na to, da kot narod dozorevamo, smo sposobni soočiti se z novimi odkritji, naj bodo še tako strašna in boleča, nas to prizadene. Hkrati pa si želimo, da bi se s tem spominom soočili in da bi ga na nek primeren pieteten način tudi umestili v našo zgodovinsko zavest,» je poudaril predsednik vlade in dodal, da tega kar se je zgodilo, ne moremo popraviti, ne moremo spreminjati. Vse tisto kar pomeni temno senco v naši zgodovini, bo namreč opomin, po predsednikovih besedah, da nas skušnjave v prihodnje ne bodo znova zaneslo v podobna ravnanja. Sam sicer ne ve, ali bo javnost tako razumela njegovo ravnanje z nadškofofom Stresom.

Sobotni poklon bo zagotovo prelomen tako za politiko, kot za njeno sodelovanje s Cerkvijo.

Zanimivo pa je, da ni bilo na tem srečanju predsednika države Da-

nila Turka, ki je pred dvema letoma odkritje v Hudi jami označil za drugorazredno temo. Spomnimo se, da so v Hudi jami pri Laškem našli posmrtno ostanke 430 ljudi. Predvidevajo pa, da so v rovu posmrtni ostan-ki še približno 2500 ljudi. Z grobiščem se je ukvarjalo celjsko tožilstvo, ki je preiskovalo kaznivo dejanje vojnega hudodelstva zoper človečnost, storjeno v povojnem času.

A. Rebula

ENO JE SVETO: PREPROSTO IN PRISTNO (S. Kosovel)

Diplomacija je na tujem parketu s šampanjcem v roki in galantnim nasmihanjem, ali pa je diplomacija, ki na zaprtem piše depeše svoji vladi.

Do kam sega ta razdalja med zunanjo uglajenostjo in surovo iskrenostjo.

V nasprotju s to prakso je Kristus nastopil kot pristnost.

Roditi se v pastirski staji bi za kakšnega Voltaira lahko pomenilo ubožnostno razkazovalnost. Toda rodil se je v staji, ker za Marijo in Jožefa »ni bilo prostora v gostišču«. To se pravi, da preden sta šla v stajo sta skušala prenočiti pod streho kot navadno potniki.

Na začetku njegovega poslanstva so ga tri hudičeve skušnjave vabile k trem preizkušnjam: spremeniti kamne v kruh, vreči se z vrha templja, sprejeti slavo tega sveta. Kristus jih je odločno zavrnil.

Poglejmo, če je kaj nepristnega pri njegovih čudežih:

Čudeže je delal zaradi stiske ljudi. Izjemo je v Kani napravil, ampak samo zato, ker je vmes posegla Marija, da bi rešil razpoloženje na svate. Nikjer ni sledu, da bi s propagando delal sebi v slavo. Nasprotno – ozdravljencem je zabičeval naj o čudežu molčijo. Prav tako je naročil molčanje trem apostolom, potem, ko jim je na gori Tabor pokazal svojo Slavo.

Apostole bi si bil lahko poiskal med količkaj izobraženimi ljudmi. Glede darovalcev v templju pove, da »majhen dar uboge vdove« je pred Bogom največji. Lahko bi se prikupil judovsko eliti, pa jim vrže v obraz: »gadja zalega.«

Ne boji se očitka o sodelovanju z okupatorjem. Rimskemu stotniku ozdravi njegovega hlapca.

Skratka, Kristus ni samo pristen v svojem nauku, ampak tudi v svojem ravnanju.

Lahko si predstavljamo, koliko more biti sprejemljiv za čas, kakršen je naš. A če je narod, ki bi moral biti posebno dovzeten za sporočilo te božje pristnosti, je to naš narod. V pristnost ga sili že njegova dvo-milijunska entiteta: »Eno je sveto: preprosto in pristno.«

VELIKA IZGUBA ZA POLSKO

Bila je velika sobota velikonočnega tedna, 10. aprila. Dva avtobusa, polna bogoslovcev z mednarodnih škofijskih misijonskih semenišč »Redemptoris Mater« (iz Takamatsuja iz Japonske, Kijeva in Vinice iz Ukrajine in iz Varšave.) sta peljala iz Lodza do Niepokalanowa. Od torka smo romali od Krakova do Auschwitza in Wadovic preko Čenstohove in Zdunske Wole do Marijinega mesta Niepokalanov po poteh in sledovih S. Maksimiljana, Marije Kolbeja. Ob devetih dopoldne je hvalnice v avtobusu prekinil telefonski klic:

»Predsednik republike, njegova žena in celotna delegacija so umrli v letalski nesreči«.

Leteli so v Smolensk in hoteli priti k maši v Katin. To je sveto mesto za vse Poljake, saj je bil tam umorjen cvet poljske inteligence.

Letos mineva 70 let od tega dogodka, ki ga svet premalo pozna, sama Rusija pa je imela do sedaj težave, da bi ga priznala kot svoje genocidno dejanje, zločin enega naroda nad drugim. V sredo sta bila tam oba premiera. Putin in Tusk.

(Pred 70 leti, ko so si Nemci in Rusi razdelili Poljsko, je dal Stalin pomoriti 10 000 poljskih oficirjev v protitankovskem jarku v Katinu.

Ker je bilo Sovjete strah nedolžnih žrtev, so, ko se je razdrlo nemško sovjetsko prijateljstvo, sovjeti obtožili Nemce zločina in ves svet je verjel. Op.p)

Tudi predsednik Lech Kaczynski je hotel počastiti katinske žrtve.

Z njim so potovali njegova žena, nekdanji predsednik v izgnanstvu Ryszard Kaczorowski, predstavnik vlade, generalštab, člani parlamenta, senarorji, predstavniki kulturnega življenja.

Na letalu sta bila tudi dva vojaška škofa: katoliški Tadeusz in pravoslavni nadškof Miron Chodakovski ter osem drugih duhovnikov.

Dobro sem poznal vojaškega škofa in rektorja katoliške univerze, kardinala S. Wyszyńskiego prof. Ryzar Rumiankada. Zelo se je veselil

Žica, ki je ostala od zvezanih mučencev

obiska v Katinu. Kot da bi slutil, da se bo zgodilo nekaj nenavadnega, se je pred poletom spovedal. Tudi sam predsednik države je dejal, da hoče v Katinu prejeti in darovati sveto obhajilo za žrtve katinskega zločina. Tudi on je opravil spoved. Kot dober kristjan je bil zaradi svojega prepričanja in načelne držbe velikokrat napaden, zelo so ga kritizirali, posebno novinarji in mediji. Danes o njem vsi govorijo spoštljivo in ga prosijo odpuščanja za krivice, ki so mu jih prizadeli.

Predsednik parlamenta Komorowski je dejal: »V teh trenutkih se ne delimo na levo in desno, ampak moramo biti vsi enotni v dneh težke narodne tragedije.

Z vsega sveta so prihajala sožalja. Mnoge države, tudi Rusija, so razglasile dan žalovanja, nekatere celo tri dni: Ukrajina, Litva in Brazilija.

Kako preživljajo to tragedijo ljudje? Poljaki so po statistikah skoraj

vsi katoličani. Vsaj enkrat letno se spove 74 % ljudi. zato je bila žalost na te dogodke zares dostojanstveno krščanska. Že v soboto popoldne in zvečer so bila maše za žrtve. V soboto popoldne in zvečer se je pred predsedniško palačo in v mestu zbrala množica ljudi, ki so prižigali sveče, nosili cvetje, molili in prepevali domoljubne pesmi, nekateri tudi pozno v noč. Na nedeljo so bile po vseh župnijah maše za žrtve nesreče. Varšavski nadškof iz škofije Varšava – Praga, je pred predsedniško palačo daroval sveto mašo. Potem, ko je na letališču sprejel krsto z mrtvim predsednikom se je nam pridružil. Poročevalci pravijo, da so pokojnika sprejeli stotisoči, ki so bili v sprevodu od letališča do predsedniške palače. Vsa Poljska je bila tam.

Zakaj je mogoče, da dobri Bog dopusti kaj takega? Mnogi vidijo v tej katastrofi zadnje žrtve Katina.

Jezus sam nam daje odgovor, ko pove priliko o Galilejcih, katerih kri je pomešal Pilat z njihovimi žrtvami

»Mar mislite, da so bili večji dolžniki kakor vsi drugi prebivalci Jeruzalema? Povem vam da ne. A če se ne spreobrnate, boste vsi prav tako pokončani.« (Lk 13,4-5)

Prosimo Boga, da bi Poljaki lahko izbrali podobnega predsednika, kot je bil ta, ki je s celotno delegacijo, ki je bila namenjena v Katina, »bil sprejet v Očetovo hišo.«

Ive A. Stanič

BERITE ZAMOLČANO ZGODOVINO

Nekje na spletnem portalu je bilo zapisano: Berite ljudje, da ne bodo mogli več manipulirati z vami. Se strinjam, pa ne zgodovine zmagovalcev, ki je že do konca ožeta, berite tisto zamolčano zgodovino, ki je 45 let niste smeli brati, ker je preprosto ni smelo biti. In če smo dosledni, tudi izrečene in napisane direktive partijskih veljakov nam, navadnim smrtnikom, niso bile znane. Zato je prav, da jih vsaj občasno položimo na svetlo.

Nekateri zavedni branitelji komunistične preteklosti, so izbrskali Ko-

cbekovo pismo škofu Rožmanu, v katerem škofa nagovarja, naj se RKC iz človečanskih nagibov pridruži organizaciji OF.

Pri tem pismu ostaja vprašanje koliko je bil avtor pisma vsebinsko samostojen in koliko je bil nagovorjen oziroma prisiljen posredovati stališča Osvobodilne fronte Slovenije.

Propaganda kaže, da je imel Kocbek ob sebi prišepetovalca. Tudi nekaj protislovij je mogoče odkriti: Kocbek vabi škofa Rožmana in druge vernike, naj se pridružijo obambi domovine. Hkrati pa Odlog o zaščiti slovenskega naroda z dne 16. septembra 1941 prepoveduje kakršnokoli aktivnost proti okupatorju zunaj OF.

»... Srca mrtva govoriijo ne pozabite nas nikdar«

Da je vabilo v Kocbekovem pismu dirigirano, kaže tudi Kardeljevo pismo Jaki Avšiču 22. novembra 1942, v katerem je zapisal, **da je partija belogardiste potrebovala, saj brez njih, bi se morali boriti zares proti okupatorju. Dodal je še: »Sedaj, ko smo ustvarili belo gardo, moramo poskrbeti, da bo ta do kraja ostala zaveznik okupatorjev«**

Direktivo je nekako ponovil v naslednjem pismu: »Ne streljajte Nemcev, streljajte belo gardo!« Leskovšek mu je odgovoril: »Belo gardo streljamo in izvršujemo likvidacije velikega obsega – do dokončne iztrebitve«

14. junija 1942 je Edvard Kardelj pisal Zdenki Kidrič: »Zdaj se je začela vrsta vojne, ko se kolje vse, kar pride pod nož.«

Naslednje Kardeljevo sporočilo nosi datum 22. septembra 1942: »Pri nas divja državljanska vojna. Italijani so le opazovalci.« Še najbolj pa je znan nasledni Kardeljev nasvet: »Duhovne v četah vse postreljajte, prav tako tudi oficirje, kulake in kulaške sinove!«

Ker partijske morije niso bile dovolj prepričljive in obsežne je Boris Kidrič dne 26. novembra 1942 naročil Leskošku. »Akcije, akcije in zopet akcije!«

Partizanski simpatizer Tone Seliškar je zapisal: »Mi ne bomo samo posekali gnila drevesa. Izruvali bomo tudi njegove korenine devet klafter globoko in jih požgali...«

In če sem začel s Kocbekom, naj z njim tudi končam. 10. avgusta 1943 je zapisal: »Ne gre nam za zlom fašizma, ampak za tisto zadnjo resničnost: »Posest in oblast.«

Je tu treba še kaj dodati? Ostaja še kaka skrivnost o resničnem namenu partije?

Za oceno je poskrbela partija sama. Čeprav je še ogromno skritega, je povedala veliko. Povedala je, da je bila revolucija, da je najprej učila ljudi streljati in klati, potem pa prepričevati, naj to počnejo za svojo domovino Slovenijo.

Ste opazili, da Kardelj ni govoril o NOB – govoril in pisal je o revoluciji. Prvi in vsemogočni slovenski komunist. **Ali še kdo dvomi vanj?**

PUČNIKOV TESTAMENT

Nedvomno je bil pokojni dr. Jože Pučnik kot predsednik predsedstva Demosa, kasneje pa predsednik sveta Demosa eden glavnih tvorcev slovenske osamosvojitve. Zato ne preseneča, da so pred prvo obletnico njegove smrti 11. januarja 2003 v Slovenski demokratični stranki predsedniku države Janezu Drnovšku predlagali, naj z zlatim častnim znakom svobode posmrtno odlikuje »ključnega tvorca slovenske države«. Hkrati so dali pobudo mestni občini Ljubljana in občini Slovenska Bistrica, da v glavnem mestu in v njegovi rojstni občini dr. Jožetu Pučniku postavijo spomenik.

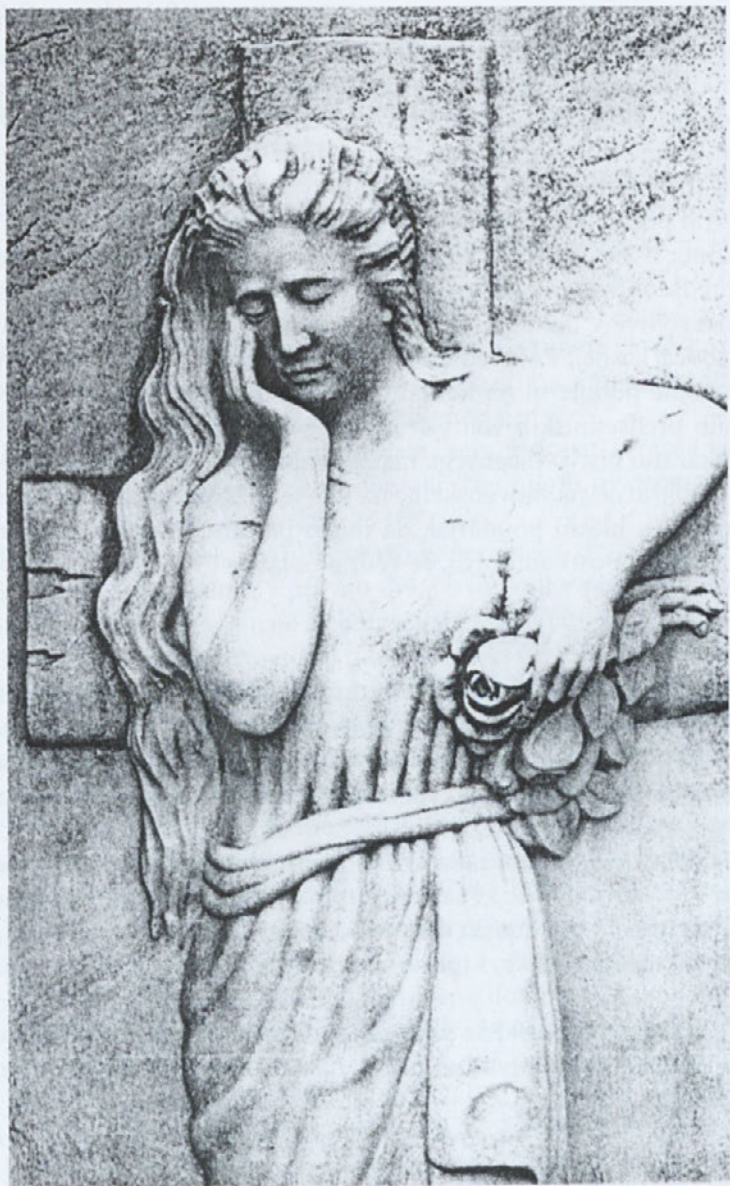
Biografije imajo sporočilno vrednost.

Ob tem, ko poznamo Pučnikovo življenjsko pot in politično angažiranost pri slovenskem osamosvajanju in v kasnejših letih, se moramo vprašati kakšna je njegova politična zapuščina, kakšno je njegovo sporočilo današnji Sloveniji. To vprašanje je gotovo eno ključnih, mimo katerega ne moremo. Na to nedvomno kažejo tudi v zadnjem času objavljene biografije nekaterih politikov prejšnjega režima, ki so zbrane v knjigi dr. Boža Repeta »Rdeča Slovenija«.

Pred nami se kar nenadoma prikažejo: Josip Broz Tito, Edvard Kardelj, Boris Kidrič, Stane Dolanc in drugi skoraj kot nekakšni demokratski politiki, ki so hoteli samo dobro, vendar naj bi bili nekakšni ujetniki prejšnjega sistema. Tega so poskušali na vsak način reformirati, pri čemer pa naj bi bili le delno uspešni.

Korak pred drugimi.

Če se vrnemo k Pučniku in njegovi politični zapuščini, ugotovimo, da ta nedvomno obstaja, saj je s svojim odločnim zavzenanjem za samostojno slovensko državo, dal zgled svojim naslednikom, kako se je treba zavzemati za slovenski narod, ne samo v preteklosti ampak tudi danes in v prihodnosti. O tem je dobro govorila dokumentarna oddaja nacionalne televizije avtorice Rosvite Pesek, z naslovom »Korak pred drugimi«. V

njej vidimo Pučnika kot žrtev komunističnega režima., ki si je moral po prestani zaporni kazni poiskati delo v Nemčiji (v dokumentarcu so sodniku Savu Šifrerju, ki je obtožil Pučnika ustregli in niso pokazali njegovega obraza od blizu, pri čemer slednji svoje sodbe ni obžaloval.) Tedanji upravnik zaporov na Dobu, Jože Tomažin, pa je neokusno razlagal, da je bilo Pučniku v samici pravzaprav čisto dobro. Po zaporu je moral poiskati delo v Nemčiji, v Sloveniji ga zanj ni bilo.

Konec osemdesetih se je vrnil v Slovenijo in je s svojim delovanjem kot predsednik Demosa pripomogel k spremembi sistema in slovenski osamosvojitvi. V dokumentarcu lahko tudi vidimo s kakšnimi težavami se je soočal kasneje kot predsednik parlamentarne preiskovalne komisije za povojne poboje in ob koncu poudaril, da je bil razočaran, ker na zadnjih predsedniških volitvah ni zmagala Barbara Brezigar. Pri tem ni prikazano bistvo njegovega razočaranja, to je, neuresničitev popolne demokracije na Slovenskem, na kar je v zadnjih letih še posebno opozarjal in hkrati poudarjal, da imajo potomci njegovih nekdanjih preganjalcev, postkomunisti, še vedno oblast.

Paradržava še vedno živi

O tem je govoril tudi v zadnjem intervjuju za Demokracijo, septembra 2002, ko je ugotavljal, da v Sloveniji še vedno deluje paradržava, to so interesna združenja, ki so danes izrazito gospodarska. Ta bodo obstajala in delovala naprej. Podobno sporočilo je zaupal Janezu Janši, o čemer je ta pisal v Demokraciji.

Prišel je do ugotovitve, da se tudi v formalno demokratični ureditvi lahko vzpostavi stanje, ki omogoča popolno obvladanje vsega dogajanja, takorekoč totalitarna oblast. Na drugi strani pa je prišel do bolj optimistične ugotovitve, ki je nekakšno sporočilo za sedanjí trenutek:

»Važno je vztrajati!«! Še nobena totalitarna oblast ni trajala večno in do sprememb je navadno prišlo takrat, ko so jih ljudje najmanj pričakovali.

Aleš Rupnik, dekan
v Novi Gorici in Šempetru

POSMEH PRAVNI DRŽAVI

Nasprotujemo izvolitvi gospoda Zvonka Fišerja za generalnega državnega tožilca, saj je kot tožilec prekršil temeljne človekove pravice s tem, da je preganjal katoliška duhovnika Stanka Medveščka in Janeza Lapajno, samo zato, ker sta prikrito grobišče na Lajšah pri Cerknem zaznamovala s križem.

Tožilska vloga Fišerja ni bila le v nasprotju z osnovno človeško etiko, ki temelji na spoštovanju mrtvih in pravici do groba, ampak predstavlja tudi zlorabo takratne komunistične zakonodaje.

Tožilec Fišer, z razliko od sodnika na tem procesu, svojega napačnega delovanja v dvajsetih letih demokracije nikoli ni priznal ter se nedolžnim žrtvam ni opravičil.

Izvolitev take osebnosti na mesto generalnega državnega tožilca pomeni udarec zaupanju v pravno državo in vodi v podžiganje starih delitev iz obdobja revolucije in komunistične diktature.

Fišerjev tožilski pregon je bil pravi lov na čarovnice. Duhovnika sta na množični grob postavila preprost križ. *Šlo je za brezno, v katerem še danes, po 66 letih, leži štirinajst dokazano nedolžnih civilistov, (med njimi dva duhovnika), ki jih je takratni tožilec Fišer obtožil kot narodne izdajalce.* Nesmiselnost sodbe je dokazalo vrhovno sodišče R.S., ki je razsodbo leta 1995 razveljavilo z obrazložitvijo, da blagoslovitvi križa nad grobom ni mogoče pripisati političnega dejanja. Tudi obred blagoslovitve zunaj sakralnih prostorov, ki je bil po komunistični zakonodaji prepovedan, ni bil kazensko dejanje, kvečjemu prekršek, ne pa, kot je zapisal Fišer »zloraba vere in cerkve.« Poleg tega je imel župnik Medvešček za to dejanje, celo ustno dovoljenje takratnih oblasti. Montirani proces je kršil temeljne človekove pravice do poštenega sojenja in svobodo veroizpovedi.

Po slovenski zakonodaji sodniki, ki so odločali v montiranih procesih komunističnega režima, nikoli več ne morejo zasedati kake pomebnejše sodniške funkcije. Enako bi moralo veljati za državne tožilce.

Oblast, ki je odgovorna za izbiro najbolj izpostavljenih državnih uradnikov, bi se morala izogibati vsakemu dejanju, ki je v posmeh svobodi, demokraciji, ustavi in pravni državi.

Stane Snoj, Buenos Aires

DOKLEJ BO ŠE VLADALA PARTIJA

Na začetku novega leta, smo brali intervju z ljubljanskim nadškofom, metropolitom dr. Antonom Stresom (Dnevnik,) v katerem mu je časnikar Jože Bonč zastavil med drugim naslednje vprašanje:

»Nedavna obletnica je spet pokazala, da sta si dva politična bloka zelo, zelo vsaksebi. Je vnovič zarezalo tudi v slovenski narod?«

Dr. Stres mu je odgovoril: »To ni od danes in tega žal nismo presegli. Na osnovi tujih raziskav lahko rečemo, da smo izjemno polarizirana država. Eden od sociologov, ki je sodeloval pri teh raziskavah, mi je rekel: »Vi porabite preveč energije za medsebojno obračunavanje, namesto da bi vso to energijo skupaj vložili v napredek in razvoj države. Vse to je dejansko neproduktivno, je pa žal dejansko stanje zelo zaskrbljujoče«

To stanje je tako zaskrbljujoče, da se moramo vprašati kaj je v resnici pokazala nedavna obletnica? Pokazala je, da na laži ni mogoče graditi ničesar, še najmanj pa samostojno pravno države. Dokler Slovencev ne bo zanimala resnica o zločinih, v začetku in v poteku komunistične revolucije v času sovražne okupacije, dokler ne bo spregovorjena jasna beseda o škofu dr. Gregoriju Rožmanu, o vaških stražah in domobrancih, pa o partizanih, ki so si z nasiljem pridobili oblast, ki jo v veliki meri ohranjajo do danes, toliko časa se Slovenija ne bo osvobodila partijske mafije, zato ne more zaživeti. Brez resnice ni življenja. Za današnjo Slovenijo drži, kar je zapisal pisatelj Rebula: » – Naj odkrijejo še tri Kočevske roge, še tri Konfine in tri Hude jame, naj k 600 moriščem dodajo še 100 novih, se uradno vrednotenje tega stanja ne bo spremenilo«.

Po odgovoru gospoda nadškofa o »dveh blokkih«, ki sta zelo, zelo vsak sebi, je sledilo vprašanje: »Kako to preseči?«

Dr. Stres je odgovoril: »Večkrat sem že različnim politikom rekel, da je za nas rešitev velika koalicija, a žal zanjo ni nobene možnosti v bližnji prihodnosti.

Ali je rešitev v veliki koaliciji ali ne, je odvisno v prvi vrsti od tega, kdo in s kakšnim namenom jo sestavlja. Če ne bo spoštovanja resnice, tudi noben koalicijski dogovor ne bo imel veljave. Zato je pri nas žal, ta rešitev v bližnji prihodnosti res nemogoča. Treba bo poiskati drugo pot, ki bi se morala pričeti tam, kjer so pred več kot pol stoletja pokopali resnico.

Franci Petrič

MOŽ DOBRIH DEL

Kdorkoli pozna slovensko skupnost v Kanadi, ob imenu **Jože Kastelic**, takoj ve, da gre za enega najbolj uglednih rojakov v Kanadi.

Minister za Slovence po svetu, dr. Boštjan Žekš, ga imenuje »steber slovenstva.«

Človek, ki je iz nepoznanega in revnega begunca postal ugleden gradbenik.

Mož, ki je v svojem življenju izkusil marsikaj težkega in bridkega. Knjižica kanadske Slovenke Marije Ahačič Pollak, z naslovom »Jože Kastelic«, ki je izšla ob njegovem 90. rojstnem dnevu, opisuje življenje kakršnih je med Slovenci malo.

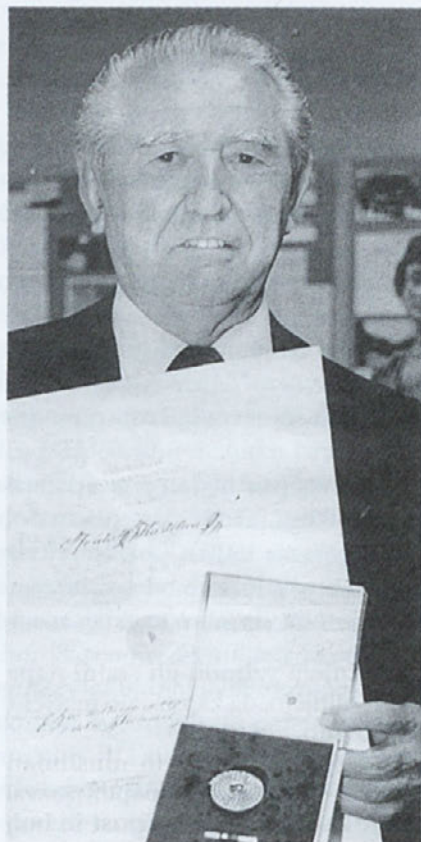
Jože Kastelic je za svoj rojstni dan prejel papeško odlikovanje viteza reda sv. Gregorija Velikega, »vitez poštenja in dobrih del«.

Jože se je rodil 19. marca 1920 v Žvirčah pri Hinjah na Dolenjskem. V družini je bilo 11 otrok Jože je bil najstarejši in je moral pogosto izostati od šolskega pouka, da je pomagal doma na polju, ker je bil oče bolan, drugi otroci pa še majhni.

Velik mejnik v njegovem življenju je bila druga svetovna vojna, ki je prav v Suhi krajini pustila neizbrisne in krute posledice. Kastelčevi niso sprejeli komunizma pod krinko OF, zato so se fantje pridružili Vaškim stražam Doživel je partizansko-italijanski napad na Turjak.

Ko je bila posadka premagana v razrušenem gradu, so partizani

ujetnike gonili v Velike Lašče, kjer so jih delno pobili, nekaj ujetnikov med njimi tudi Jožeta pa so odgnali v Kočevje, v zapor. Ko so se bližali Nemci, so domobrance vlekli v Rog in jih pobili. Jožetu se je posrečilo v noči z dvema prijateljskima pobegniti. Srečno je prišel domov in se javil k domobrancem. V satanskem sovraštvu so partizani 15. marca 1945 nagnali vse prebivalce Žvirč proč, ter jim zagrozili, da bodo cerkev zaminirali z njimi vred. Vas in cerkev so zažgali, hiše pa izropali. (O vaščanih lažno piše partizan L. A. Novljan, da so imeli v vasi 42 bunkerjev. »Sama laž, kot tista o Dražgošah«, pravi Jože.)

Ob koncu vojne se je Jože umaknil na Koroško. Verjetno bi ga čakala enaka usoda kot mnogo drugih njegovih prijateljev, če ne bi prepoznal angleške prevare. Pobegnili je s tovarnjaka.

Dan pred tem so odpeljali Jožetova brata. Slutil je, da se ne bodo videli nikoli več.

Jože se je preoblekel v civilista. Iz taborišča je hodil pomagat na okoliške kmetije. Ko pa se je pokazala priložnost, da odide v svet, se je prijavil za Kanado. Tja je došel 29. unija 1948. Svoj prihod v Kanado je moral odslužiti z enim letom dela na kmetiji. Po enem letu je odšel v Toronto, kjer je delal na železnici.

V gradbenišvo je zašel povsem po naključju. Sodelavec pri železnici je imel večje zemljišče. Ponudil je Jožetu parcelo, ker je želel zgraditi hišo zase. Dal mu jo je za manjšo ceno.

Ko se je Jože odločil, je poklical prijatelje in zgradili so lepo hišo. Mnogi so jo občudovali. Prodal jo je in z denarjem kupil novo zemljišče in zgradil novo hišo. To je bil prvi uspeh. Zagnal se je v delo in čez leto dni začel z gradnjo celega stanovanjskega naselja. Ulica tega naselja nosi njegovo ime. Zaposloval je slovenske delavce. Franc Osredkar mu je delal načrte za vse hiše, gradnjo pa je prevzel Jožetov brat Ignac, ki je še sedaj njegova desna roka.

Pri vsem delu pa Jože ni pozabil na slovensko skupnost. Pomagal je pri gradnji prve slovenske cerkve Marije Pomagaj na Manning Streetu v Torontu. še veliko bolj pa pri zidavi drugega župnijskega središča s cerkvijo Marije Čudodelne svetinje v Etobicoku. Njegov podvig je slovensko letovišče v Baltonu. Najpomembnejši pa je starostni dom Lipa zgrajen prav za rojake v Kanadi. Zaradi velikega povpraševanja so ga celo povečali. Nov trakt nosi njegovo ime »Kastelic Wing«.

Jože je podpiral, kjer so živeli Slovenci, posebno v Argentini in v domačem kraju. Cerkvi v Žvirčah in v Hinju, imata pečat njegove dobrote.

V Jožetovi zbirki so najvišja odličja Kanade, britanske kraljice, Slovenije, Vatikana.

Jože z evangelskim odnosom do zemeljskih dobrin dokazuje, da je večja sreča dajati kot prejemati.

VERA »PO NAŠE«

Razmišljanja pisatelja Rebule v Njegovem Credu, niso samo lepe besede, zaokrožene miselne celote, ampak tudi odličen usmerjevalec in spodbujevalec lastnih razmišljanj.

Ob navedbi portugalskega pisatelja in nobelovca Samariaga, češ – »Mnogo je nasprotnikov človeškega duha. Toda vera v Boga, v boga katerekoli religije, je eden uničujočih.

Razmišljal sem, kaj bi lahko bile zanj, tiste »uničujoče stvari«. Kmalu sem ugotovil, da jih je veliko. Nekateri so bolj ali manj upravičene, druge ne. Naj navedem najprej upravičene.

Naša vera »uničuje« in moti liberalne, materialistične in anarhistične kroge, ker ni za nenaravno kontracepcijo, ni za abortus ni za predzakonske odnose, ni za vlačugarstvo, ni za homoseksualnost, lezbijstvo in pedofilijo, ni za ločitve zakonov, ni za evtanazijo, ni za nihilizem, anarhizem, materializem in prekomerno potrošništvo, ni za nasilne »štrajke«, okupacije in vojne, ni za nadeljsko delo in delo ob praznikih, ni za to, da bi ljudje ostali brez krsta, obhajila, birme, cerkvene poroke, nadeljske in praznične svete maše, cerkvenega pogreba, posta dvakrat na leto. Ni za krajo, laž, nečistost in prešuštvo, požrešnost, sebičnost, lakomnost, nasilnost, lenobo, škodoželjnost, nevoščljivost, zavist, maščevanje...

Nekaj stvari pa je lahko bolj ali manj upravičenih, saj je tudi vera, kot vsaka stvar na zemlji, nakakšen dvorezen meč, in jo je treba modro uporabljati. Harmonike tudi ne moreš kar tako prijeti v roko in zaigrati melodijo, ki ti je všeč. Treba jo je poznati, se učiti in se potruditi.

Nobelovec bi nam lahko kdaj po pravici očital: da se zaradi vere v večni raj premalo trudimo, za »raj« na zemlji, pa se preveč »pehamo«.

Da nič ne damo na modo, da smo prevečkrat mlačni za svoje okolje, da ne sodelujemo radi pri dobrotah, da ponižujemo neverne in vernike drugih religij, da smo premalo dovzetni za dialog, da ne trpimo mešanih zakonov, da pustimo politiko in javno gospodarstvo hoditi svojo pot, češ naj se materialisti samo ukvarjajo, da obračamo tisti znani rek in rečemo: »Bo že Bog pomagal, sami pa držimo roke navzkriž. Pogosto

delamo tako, kot da bi jutri umrli in se nam ne splačadelati, namesto da bi delali tako, kot da bomo še dolgo živeli, svoje delo in molitev pa nenehno izročali Bogu tako, kot da bomo že jutri umrli.

dr. Stane Granda

NA PREPIHU

Svetovna gospodarska kriza je mednarodni okvir dogajanja v naši državi. Še hujši je notranji okvir, ki izhaja iz prehajanja .komunističnega gospodarskega sistema v tržni, kapitalistični.

Beseda zveni strašljivo. Ne zato, ker bi bil kapitalizem sam na sebi grozljiv, nečloveški, ne nazadnje so delavci v njem živeli bolje kot v komunističnem gospodarstvu, ampak zaradi načina, kako vanj prehajamo. Zato so slovenski delavci med najmanj zadovoljnimi v Evropi. Svoje delo doživljajo kot grožnjo svojemu obstoju in človeškemu dostojanstvu. Kar četrtnina jih je prepričana, da jih na delovnem mestu trpinčijo.

Delodajalci jih ne obravnavajo kot ljudi, ampak vidijo v njih samo strošek, ki jim zmanjšuje dobiček. To se kaže v vrsti fizičnih in psihičnih bolezni ter naraščanju števila in dolžine bolniških izostankov.

Le redki so »strokovnjaki«, ki želijo razmere označiti kot posledice zamenjave družbenega sistema.

Slovenska javnost bolj ali manj podpira delavce. Tragično pri tem pa je, da celo vsota možev in ženin delavske plače, ne zadošča za normalno preživetje.

Sindikati, ki so še v veliki meri ostanek komunističnega sistema, so zmedeni. Vedo za vzrok, le s pravo besedo ne morejo na dan. Obsojajo kapital, ne upajo pa si imenovati njegovih lastnikov. Kako drugače je nedavno reagiral urednik časnika »Finance«, ki je zapisal: »Slovenija si ni zaslužila, da bi ji vladali tajkuni, kvazilevičarji in povzpelniki, marksisti, ki še bolj vneseno kot prej rastejo na pogorišču slovenske krize.

Marksiste in konjak – poslovneže družijo ena strast: »to je strast po tujem denarju.«

Tako ostro in jasno oceno je sposoben zapisati samo nekdo, ki vidi naprej, ki ne vidi problema v kapitalizmu, ampak v njegovi zlorabi.

Kapitalizem me ni nikoli navduševal. Žal boljšega sistema ni. Služiti mora ljudem kot celoti, ne posameznikom. Takšne lastnosti mu mora dati demokracija, ki mora biti v službi državljanov, ne kapitala. Pri nas pa je obratno.

Slovenija je doslej krizo reševala z pol delavci, s pol kmeti. Kmetovanje je postalo predrago oziroma je mogoče le s subvencijami. Delavci morajo zahtevati pošteno plačo za delo, ker drugih virov ni več.

Kakšne bodo šele pokojnine?

*Vsa ugibanja naših zgodovinarjev,
znanstvenikov in vsevednih partijcev ter njih
potomcev so odveč, če upoštevamo mišljenje
zdravega slovenskega naroda tako pred vojno in
med revolucijo kot danes:*

*Kdo je začel? »Ne NOB« te ni bilo! Bila je
krvava, komunistična revolucija!!
Zakaj je bila potrebna ta revolucija?? Da se je
likvidiralo tisoče ljudi, ki so verovali v nekaj
več, kot samo v materializem!!*

*Čas je že, da resnici na ljubo spet povdarimo tri
bistvene, neizpodbitne trditve:*

Pravi slovenski duhovnik je bil vogelni kamen naše slovenske stavbe. Bil nam je luč, močna ali slabotna, toda bil je luč v viharjih naše temne zgodovine, steber naše identitete. Bil nam je glas vpijočega v zmedi časa.

Nikdar in nikjer bi ne bilo vaških straž slovenskih fantov, ne domobranstva, če ne bi partizani, od katerih smo sprva pričakovali rešitev izpod okupatorjev, izvajali strahoten teror revolucije, z grožnjami, lažnim obdolžitvami, ugrabljanjem, mučenjem in moriji, nedolžnega prebivalstva.

Komunistična partija je za izvedbo svoje krvave revolucije nujno potrebovala domačega »sovražnika«!!

Korošec

Dr. Branko Rozman,

Duhovnik ljubljanske škofije in naš zvesti sodelavec.

Rojen je bil 31. marca 1925 v Bohinjski Bistrici. Duhovniško posvečenje je prejel 1952 v Ramos Mejia v Argentini. Bil je kaplan med Slovenci v Argentini, nato pa je opravljal službo profesorja.

Po vrnitvi v Evropo, je deloval med Slovenci v Nemčiji in bil urednik glasila Naša luč. Zadnja leta pa je živel pri Sv. Petru v Ljubljani.

Bil je naročnik Tabora. Objavljal je odločne članke v Taboru in Družini, razkrival je komunistične laži, sprenevedanja, teror in usmrčitve zavednih rojakov.

Stal je na braniku slovenstva, odločen, resnicoljuben, duhovnik, domobranec in pesnik. Pesmi je začel pisati že v dijaških letih. V begunstvu je izšel njegov pesniški prvenec, »Na steni spi čas«. Mohorjeva družba pa je izdala njegove izbrane pesmi »Čas zreli plod jeseni« Na drami »Roke na steno« in »Človek, ki je umoril boga«, je bil posebno ponosen. Objavil je več črtic, zelo brana pa je knjižica »V Rogu ležimo pobiti.

Umrle je 31. januarja t.l. v duhovniškem domu v Ljubljani.

Škof dr. Anton Jamnik je daroval sv. mašo, ob somaševanju štirideset duhovnikov. Pogreb je bil veličasten na ljubljanske Žale, ob veliki udeležbi Slovencev z doma in iz tujine.

Vsemogočni mu bodi bogat plačnik.

Branko, za vedno boš ostal v našem spominu. Tvojim dragim naše globoko sožalje.

Zveza DSPB Tabor

Vinko Rak

V naše uredništvo je prišla pozna novica, toda ne prepozna. Vinko je bil rojen 20. julija 1920.

Študiral je na klasični gimnaziji v Ljubljani, končal pa je študij v New York University.

Poročil se je z prikupno mladenko Ani Janežič. Rodili so se trije sinovi in hčerka.

Vinko je bil skrben in zvest mož ter dober oče otrokom. Bil je vse splošno priljubljen, prijatelj mnogim in prijazen do vseh, ki so ga poznali.

Umrli je 21. maja 2008 v 87. letu starosti, poln mladosti in veselja do življenja, toda kruta bolezen, s katero se je bojeval tri mesece, je bila neizprosna.

Vinko je bil hraber domobranec, prostovoljec, udeležen in zmagovit na velikih borbah, vedno nasmejan in pogumen, ki ni poznal umika ne strahu. Kadar je bil Vinko med fanti, so bili nepremagljivi! Z jurišem v borbo in s pesmijo v postojanko:

»Če umrem od vojnih ran,
bom na gradu pokopan,
če pa pridem srečno na svoj dom
drago dekle, vzel te bom!

Veliko število znancev in prijateljev, ki so ga spremili na zadnji poti, so bili živ dokaz priljubljenosti in srčni dobroti dragega Vinka.

Žalujoci ženi Anici in vsej družini naše globoko sožalje

Zveza DSPB Tabor

V torek 15. 2. 2011 je bila spominska sveta maša za pok. dr. Valentinom Meršolom v Škofijskem zavodu v Šentvidu. Zbralo se je veliko prijateljev še izza begunskih let in študentje zavoda. Sveto mašo je daroval msgr. Pavel Novak, v zavodski kapeli, katero vso je slavnostno zjel basbaritonist Marko Fink.

DAROVALI SO

Tiskovni sklad:

John Hainrihar.....	\$ 30.-
Karl Zajec	\$ 60.-
V spomin domobrancev Loški Potok	
Lojze Mohar.....	\$ 30.-
V spomin na očeta Iv. Bonač	
Ludmila Skerl.....	\$ 20.-
Frank Hren.....	\$ 50.-
Vera Žnidaršič.....	\$ 50.-
Rudolf Lukež.....	\$ 30.-
Dr. Tine Meršol	\$ 20.-
Merinka Skubitz	\$ 20.-
Mirko Hrovat	\$ 20.-
Poldi Bojc	\$ 20.-
V spomin na moža Jožeta	
Joži Jakopič.....	\$ 10.-
Ivan Berkopec	\$ 10.-

Darovi društvu:

John Intihar.....	\$ 50.-
Milan Zajec	\$ 100.-
Dr. Frank Lukež.....	\$ 200.-
Dušan Maršič.....	\$ 30.-
Lillian Sivec	\$ 30.-
Nace Omahen	\$ 30.-
Polde Omahen	\$ 20.-
Marie Vodišek.....	\$ 20.-
Rudi Merc.....	\$ 10.-
Mery Vrhovnik	\$ 10.-
Edy Veider	\$ 10.-
Olga Kalar.....	\$ 10.-

Največja sreča je osrečiti druge.

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog vam povrni v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Gračina »Mlinarjev Janez«
na Teharjah. V tej graščini
so oznovci po vojni prirejali
nesramne orgije, kjer se je
pilo in žrlo. Posiljevali so
ujetnice, ki so jih vozili
iz Teharij, nato
pa jih dali
pobiti.

